

ikke Lov til at gaa en Genvej for at naa til det Resultat, som man ikke kan faa Lovgivningsmagten til. Og naar det ærede Medlem henviste til, at Administrationen, uagtet det er i Strid med Lovens 2—22—64, alligevel har gjort det, og at man derfor skulde blive ved paa den Maade, saa er jeg heller ikke med dertil, thi Administrationen skal ikke handle mod Loven.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Bardenfleth):

I Forhandlingen mellem det ærede 2det Medlem for 7de Kreds (Bjerre) og 4de Medlem for 1ste Kreds (Det. Hansen) slutter jeg mig ganske til det førstnævnte ærede Medlem, i hans Argumentation. Det er bitterligt, at Lovens 2—22—64 gennem lange Tider har været benyttet paa den Maade, at man har lignet Udgiften til den Gæld, som er bleven stiftet i Anledning af Kirkers Opførelse, paa Sognemændene. Det er en Praksis, som ikke er bleven omstødt nogen Sinde, og som har faaet sin Bekræftelse for Njøbenhavns Vedkommende ved Loven af 1ste April 1888, hvor netop Hensigten efter Folketingets Ordførers udtrykkelige Udtalelse var den, at Lovfæste denne Praksis. Naar det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds udtalte, at der ikke findes nogen anden Lov, som hjemler en saadan Fremgangsmaade, vil jeg dog henlede Opmærksomheden paa Loven af 19de Januar 1863 om Tilbagebetaling af det af Statskassen bevilgede Laan af 25,000 Rbl. til Opførelsen af St. Johannes Kirke paa Nørrebro. Der udtales i Loven, at dette Laan til Opførelsen af St. Johanneskirken paa Nørrebro skal tilbagebetales Statskassen med 1,000 Rigsd. aarlig i 25 Aar, saaledes at Aldraget lignedes i fornødent Fald paa de vedkommende Sogneboere i Forbindelse med Præste-, Degne- og Klokkerpenge ved den Kommission, der foretager Ansættelsen til denne Afgift. — Forhandlingen om denne Lov viser, at man har betragtet det som en selvfølgelig Sag, at Tilbagebetalingen fandt Sted paa denne Maade. Det er, hvad jeg skal bemærke angaaende dette Spørgsmaal.

Saa finder jeg i øvrigt Anledning til at udtale min Tak saa vel til det ærede 2det Medlem for 7de Kreds som til det ærede 11te kongevalgte Medlem (H. N. Hansen), ligesom jeg ogsaa kan takke det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds for den delvise Tilslutning, han dog gav Lovforlaget. Jeg tror ikke, det vil være vanskeligt at opnaa Overeensstemmelse ogsaa med det ærede 11te kongevalgte Medlem med Hensyn til den Kritik, han rettede over for enkelte Bestemmelser i Forslaget, som det foreligger. De

Udtryk, der ere benyttede i Lovforlagets 2den Paragraf ere fremkomne ved, at der er foretaget nogle Rettelser i den tidligere Tekst i Loven af 1ste April 1888. Rettelser, som ganske vist ere foretagne med velberaad Hu for at søge tilvejebragt en Forbedring. Det er slet til Dels i Overensstemmelse med, hvad Indenrigsministeren i saa Henseende har ønsket, men jeg har intet imod at overveje, hvorvidt man mulig hellere skulde gaa tilbage til den gamle Tekst. Det samme ærede Medlem udtalte, at det vistnok var en mindre korrekt Beregning af Gennemsnittet, man vilde komme til ved at tage de sidste 5 Aars Gennemsnitsbeløb, nemlig 53,000 Kr., idet han jo gjorde opmærksom paa, at der er et enkelt Aar, i hvilket ingen Vigning har fundet Sted. Jeg vil dertil bemærke, at der i § 3 i Slutningen staar, at der tages kun Hensyn til de 5 nærmest foregaaende Aar, „i hvilke saadan Vigning har fundet Sted“; man udelæber altsaa saadanne Aar, i hvilke slet ingen Vigning har fundet Sted. Hvorvidt det vil være vanskeligt at foretage en Beregning i Forhold til Gennemsnittet af disse 5 Aar, ja, derom vil det ærede Medlem sikkert være mere kompetent til at dømme end jeg, og jeg ser ganske vist nu efter hans Udtalelser, at der maa kunne stille sig Vanskeligheder i Besjen derfor. Det er muligt, at man kan forandre dette Gennemsnitsbeløb til en vis Brøddel, og dette Spørgsmaal vil kunne komme under nærmere Overvejelse paa Lovforlagets senere Stadier.

Det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds (Knudsen), som jo fra sit Standpunkt paa ingen Maade kunde være med til dette Lovforlag, pointerede, at det jo var Hensigten med Lovforlaget at indskrænke Kommunalbestyrelsens Indflydelse, og at det var noget, som paa ingen Maade kunde ske. Jeg vil da gøre opmærksom paa, at naar man i sin Tid, særlig fra dette Tings Side og ogsaa fra den daværende Ministers Side, mente at kunne gaa med til Bestemmelsen i Loven om, at der skulde udkræves Kommunalbestyrelsens Anbefaling, var det netop med stor Betænkelighed og under Hensyn til, at Loven kun skulde gælde for de 5 første Aar; det vilde da vise sig, om den Erfaring, man i den Tid kunde indhøste, kunde føre til, at det maatte anses for forsvarligt at bibeholde Bestemmelsen om Kommunalbestyrelsens Anbefaling. Jeg tror, det vilde være rigtigt at komme bort derfra, saa meget mere, som jeg efter mit hele Syn paa Sagen maa anse det for ganske utvortelt, at man oprindeligt er gaaet ind paa, at lade Kommunalbestyrelsen saa saa stor Indflydelse, som Tilfældet blev ved Loven af 1ste April 1888. Det fore-